

Mantana u konce s dechem

Noví redaktoři aneb král je mrtev, ať žije král! bylo zvolání, které použil Svinčo na úvod, kdy předal v roce 2008 Mantanu z rukou Broňka a Jansiče do rukou Pavla Bohuňka, Blahouše a Květuš. Tehdy „mlad'ochům“ přál, aby jim to šlo od ruky, ať vydrží a ostatní, ať píšou, aby mohla Mantana vycházet alespoň čtyřikrát do roka. Pavel nastavil laťku hodně vysoko a spolu s Blahoušem začali vydávat Mantanu každý měsíc. Nikdo by asi nevěřil, že kluci tu káru potáhnou několik let. Potom ale musel Pavel kvůli své vytíženosti odstoupit, a tak si Blahouš k již stávajícím korekcím a rozhovorům přivzal i kompletní redakci časopisu. Do časopisu byla zařazena rubrika „Co, kdo s kým ...“, kterou celá léta sestavoval Pavel „Párek“ Suchopárek. A k tomu se z Květy stala grafička, která připravovala oku lahodící titulní hlavičky. Dále velké díky patří Jířovi, který Mantanu převáděl do PDF a rozesílal.

Ovšem, čím všichni stárneme, tím nám také ubývá čas a jednoho dne se stalo, že Blahoušovi došly síly... A tak po deseti letech a 120 číslech vydávání Mantany napsal Blahouš výkonnému výboru Horoklubu Chomutov tento dopis: *„Každý klub se skládá ze srdcařů, a pak těch, co těží z nadšení srdcařů. Když dojdou srdcaři do nějakýho věku, tak to nadšení má táhnout nová generace a čerpat ze znalostí "staříků". Zdá se mi, možná to je jen můj pocit, ale že naši srdcaři (myslím vás, ty, na kterých stojí chod klubu a tím i částečně mě) ztrácí tah na bránu a priority už máme trochu jinde. Bohužel naši lásku ke klubu není komu předat, mladý rádi dostávají jen zadarmo a nechávají se bavit. Jinými slovy náš klub maj u ... a podle toho taky vypadá účast na akcích a slanění. Běhu na Jedlák se účastí dva běžci a ti nepatří do Horoklubu. Prostě bída. Ohledně Mantany jsem jaksi ztratil chuť nutit lidi, aby něco napsali a nutit lidi, aby to četli. Nemám problém s časem, který na to vynakládám, ale spíš s motivací to dělat. Sedím dva dny na slanění a neprijde nikdo, kdo by řekl, že má Mantanu rád. Mantanu neprodáváme, tak je zpětná vazba spíš náhodná než sporadická. K tomu se ani nepřidá, že chce někdo po mně slyšet převyprávění zážitků a já mu řeknu, že to bylo v Mantaně a on mi řekne, že nemá čas jí číst. Přitom vím, že stráví většinu času čuměním do mobilu.*

Takže, co s tím? Já nejsem žádný zoufalec, abych si tím honil nějaký ego. Důstojně jsem to táhl deset let, takže myslím, že jsem se zapojil dostatečně. Důsledek ukončení Mantany bude takový, že většině lidí to bude u Ti, co to čtou z nostalgie, příští měsíc budou řešit už něco jinýho. Kronika přijde o zdroj informací. Nástěnka se nebude mít čím krmit. Písaři nebudou mít kam prodat svůj zážitek. Tvář našeho klubu zase trochu ztratí. Ale možná je to tak dobře, pro-

tože si náš klub najdou jen srdcaři a ne povrchní spotřebitelé.

Ještě je jedna varianta Mantany, ale ta podle mě nemá moc smysl. Možná na přežití časopisu. A to je občasník tak, jak dřív. Důsledek? Z Mantany odpadne svodka, články nebudou aktuální, díky tomu se sníží chuť lidí psát. Díky tomu, že to nebude pravidelně, tak pisatelé ztratí návyk vůbec psát. Případní čtenáři ztratí návyk hledat Mantanu každý začátek měsíce. Pro mě mínusy, ale na všem je nějaký plus. Jen ho zrovna nevidím.

Takže to berte jako mojí demisi v případě, že nebudete mít nějaký smysluplný nápad, o čemž celkem pochybuju.

V případě ukončení Mantany bych to viděl jako poslední číslo prosincový roku 2018. Blahouš.

Takže se výkonný výbor sesedl a domluvilo se, že se trochu změní tvář webu Horoklub.cz, kam bude možno zasílat případné články, které zde budou uloženy a vystaveny podobně jako na serveru Lezec.cz. V případě, že bude dostatek článků na vydání Mantany, tak jí Květa sestaví a vydá. Tedy žádám případné pisatele, aby své články s fotografiemi zasílali na Horoklub.cz a přeju Mantaně, aby přežila tato hubená léta a dočkala se dalších srdcařů, kteří jí vlejou novou krev

Mantanu pro vás připravovali:

Pavel Bohuněk

Blahouš Kluc

Květa Svinaříková

Jiří Šťastný

Pavel Párek Suchopárek

Deník z ostrova Padrina di Corleone

Jana Bohuňková

PROLOG

Jistě není třeba připomínat, že zážitky nemusí být za každou cenu pozitivní, hlavně když jsou hluboké. Na cestě Bohuňkových na Sicílii se takových zážitků objevila celá řada. Nahlédněte díky Mantaně do autentických deníkových záznamů Jany a Pavla a prožijte v teple domova alespoň některé z nich. Navzdory místy tragickému vyznění, všichni účastníci zájezdu si dva týdny na jihu Evropy náramně užili! :)

17.12.2018

16:50, Jana: Stojím na letišti v Palermu, na zádech narvaný batoh, v náručí spící šestnáctikilové dítě. Jednu nohavici politou kafem, druhou pozvracenou. Julinka nezvládla prudké klesání při přistání, hodila dvě šavle, načež samým vyčerpáním usnula. Jsem šťastná, že jsme na pevné zemi. Létání nepatří k mým oblíbeným kratochvílím. Pavel se snaží ze signory za pultem autopůjčovny vyloudit klíče od auta. Po sérii sicilských cukrbliků v lámané angličtině jimi vítězoslavně zamává a vydáváme se hledat vozidlo, které nás teď bude víc než dva týdny dopravovat zejména ke skalám a do kaváren tohoto ostrova.

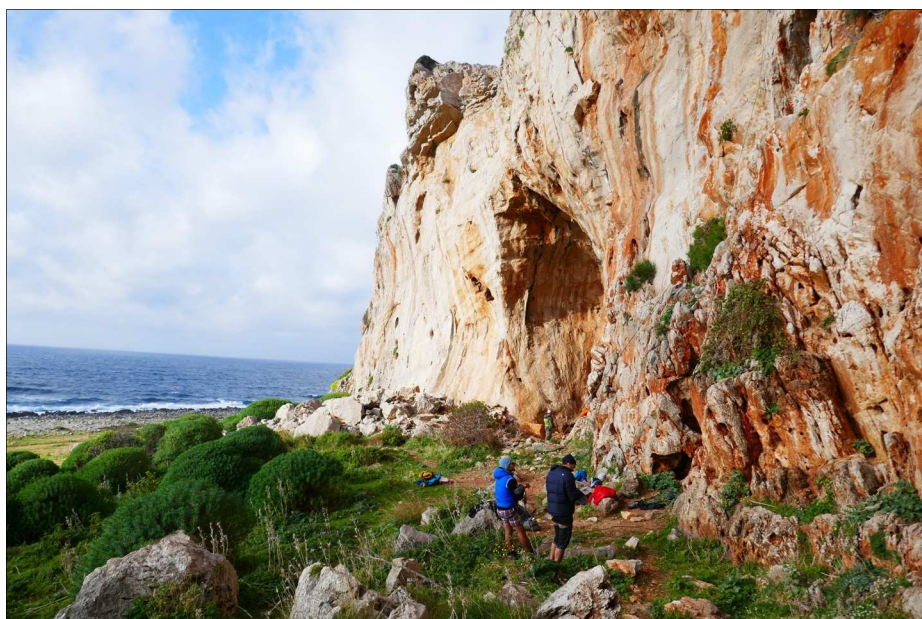
21:30, Jana: Dojídáme zbytky pizzy, kterou Pavel ulovil za 5 eur v nedalekém mafiánském fastfůdu a naléváme si víno. Je skvělé. Teplota v kuchyni se díky topící klimatizaci v ložnicích vyšplhala na patnáct stupňů. Rozepínám si péřovku a pokouším se zrekapitulovat děj předchozí. San Vito lo Capo leží asi 90 kilo-

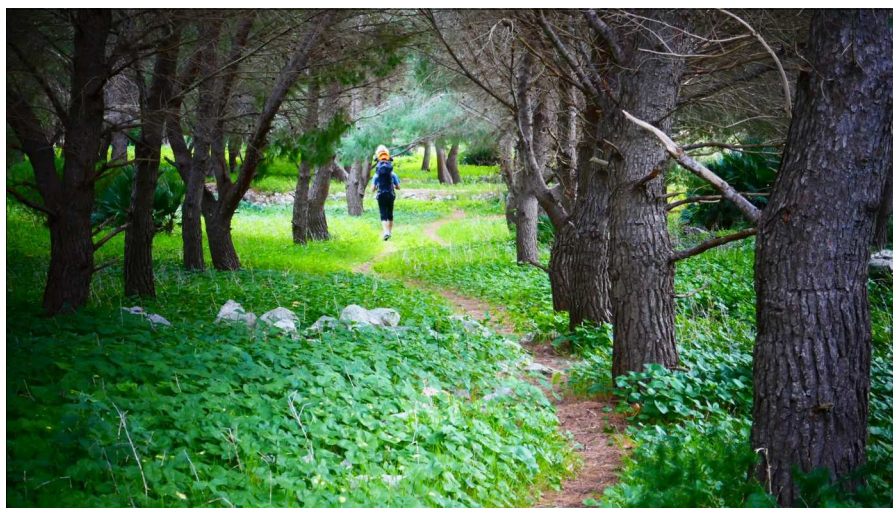
metrů jihozápadně od Palerma. Hodinu a půl dlouhou cestu nám zpestřila bouřka a blikající citrusy. Vánocům asi úplně neunikneme. Když přijedete do San Vita za tmy, nepůsobí zrovna vlídně. Omšelé domy s plochými střechami a odpadky na ulicích připomínají sociálně vyloučené lokality Ústeckého kraje a jen velmi těžko se věří tomu, že jste jen kousíček od moře a krásných skal.

Po příjezdu do městečka a drobných komunikačních nesnázích nás vyschlá domorodkyně s cigaretou v bezzubých ústech uvádí do našeho dočasného příbytku. Ukazuje nám kuchyň, terasu a ložnice. Mluví italsky pomalu a nahlas, abychom jí pěkně rozuměli. Marně se snažím ověřit domnělý význam jejích slov anglicky, a tak už se jen hloupě usmívám a pokyvuji hlavou. Si, si, gracia signora, tak už radši běžte.

Apartmán je velmi skromně vybaven. Maličká linka, málo nádobí, sklenice na víno chybí. Matrace na postelích pérové, deky jistě obývá ne jeden druh roztočů. Klimatizace v obou

Grotta di Calamancina - vlevo Aqua Panna 7c+

Borovcový háj - smetáčkové

ložnicích, ale ani jednu se nám nedaří zapnout. S jistým podezřením se jdu podívat na jističe. Jeden z nich je označen štítkem „clima“ a pod ním je malý zámek s polohami 0 a 1. Drobný klíček k němu je na zaletovaném kroužku s ostatními klíči. Jak fikaný!

Koupelna je úzká, účelně zařízená nudle. Sprcha jen pro osoby s BMI do 24. Navíc těsně sousedí s oknem vedoucím do ulice. Zajímavé. Vedle wc, bidet, umyvadlo. Tady se rozhodně člověk nezdrží déle, než je nutné. Nad sprchou je bojler, teplá voda ale neteče. Světýlko na kotli nesvítí, šmátrám tedy všude možně, ale nic, čím by se dal bojler zapnout, tam prostě není. Matka i poblitý potomek absolvují studenou sprchu za strašného řevu.

Na čtyřletou Julu to dnes bylo už moc. V posteli se přitulila a usnula spánkem spravedlivých.

22:30, Pavel: Fiat 500 v dlouhý verzi je úplně na hovno. Vůbec to nejede a není z toho vidět. Počasí na zejtra vypadá dobře, doufám, že už si zaležeme. Bojler se zapíná vypínačem vedle zrcadla.

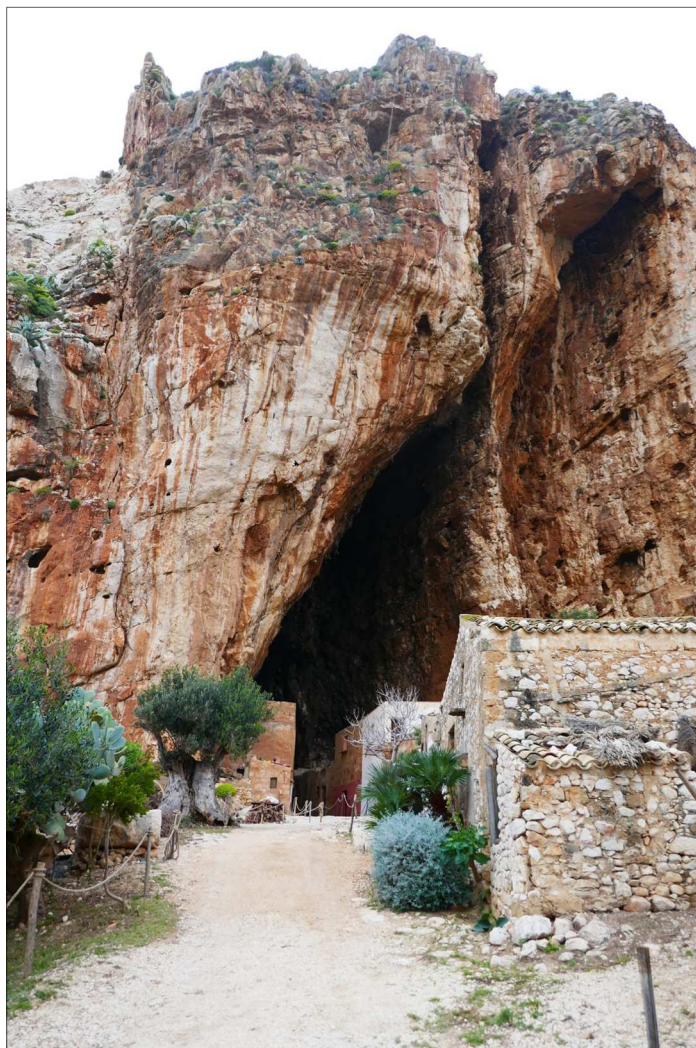
18. 12. 2018

12:30, Jana: Hlad nás vyhnal do ulic. Hledáme supermercato, kde bychom pořídili zásoby na další dny. Spleť jednosměrných pravoúhlých uliček se po chvíli dostáváme k místním potravinám. Výběr nic moc, zato je tu všechno dražší. Zlatý Arco, zlatej sever! 85% chlapů

tu vypadá jako kompars, co si odskočil z natáčení Kmotra pro svačinu. K pozdní snídani a obědu vařím těstoviny. Kafe už jsme měli, prozřetelně jsme si ho i s mlýnkem přivezli s sebou a konvičku tu naštěstí mají. Blbý je, že je malá a 80 ml kávy dvěma lidem rozhodně nestačí. Asi si to ostrovani aplikují přímo do žíly a víc nepotřebují. Balíme batohy a chystáme se na premiéru do skal.

18:00, Jana: Odpoledne se nevyvedlo zcela podle mých představ. Ale popořádku. Po včerejší bouřce už není ani stopa, slunce nás od jedné hodiny oblažovalo svými paprsky. Nebýt čerstvého větru, bylo by ho až moc. Auto jsme zaparkovali u pobřeží, podél nějž vede cesta ke skalám. Moře se krásně lesklo, vlny dělaly příjemný kravál, jak na-

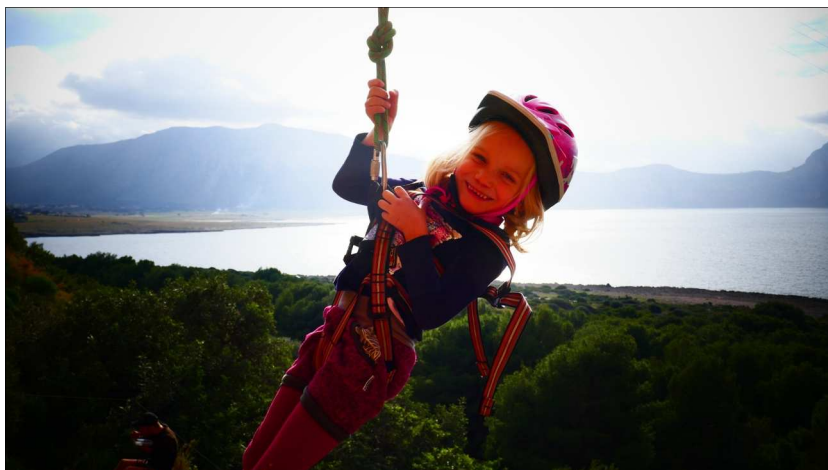
Grotta Magnipane

rážely na kamenné útesy břehu. Nutně jsem se potřebovala jít podívat co nejbliž. Že to není úplně nejlepší nápad, jsem pochopila záhy; kličkovali jsme mezi odpadky a bincem vyplaveným z moře, pichlavými keři a bodláky a taky šutry byly čím dál tím větší.

Začala jsem se vracet k původní cestě. Pavel s Julou byli asi 50 metrů přede mnou, neb mě zdržovala místní flóra. Na jednom z balvanů jsem ztrácela rovnováhu, rychle jsem se rozhlédla a koordinovaně seskočila na vybrané místo. Bylo zarostlé, ale vypadalo rovně. V mžiku se ukázalo, že rovné není, nikdy nebylo a nikdy nebude. Volně ložený šutr, razantní odskok a fyzikální zákony udělaly své. Něco mi zapraskalo v kotníku, neznámá síla mě vetkla do obzvlášť pichlavého křoví a tělem se mi rozlilo nejprve neuvěřitelné horko a hned potom šílená bolest. Vězela jsem i s batohem na zádech ve vřelém objetí trnů místních dřevin, končetiny trčící ke království božímú marně hledaly něco, za co by se chytly. Hlavou mi bleskla představa chrobáka ležícího na krovkách bezmocně komíhajícího nožičkami ve vzduchu. Můj řev vyděsil Páju i Julinku. Julinka začala plakat, Pavel mě vyprostil a oznámil mi, že jde

Julinka dělá racka

Sicilské cukrářské umění

pro auto a letíme domů, protože dovolená je v prdeli. Pourazový šok a představa, že JÁ budu příčinou zkažené dovolené, vyplavila enormní množství adrenalinu, který mi umožnil aspoň chvíli dělat jakože nic, uklidnit muže i dítě, zamotat kotník do elastického obinadla, dobelhat do skal, odjistit Pavla a dostat se zpátky domů.

Ted' tu ležím se sklenicí vína v ruce, kotník výrazně změnil rozměry a postupně začíná měnit i barvy. Na webu jsem zjistila, že felčar v téhle zapadlé díře není, ale můžu se pokusit suplovat ho zvěrolékařem. Nejbližší nemocnice je v hodinu vzdáleném městě, ordinární hodiny a služby pro veřejnost jsou v tomto období limitovány. I kdybych tam náhodou na nějakého traumatologa narazila,

stoprocentně skončím s nohou v sádře.

S nohou v sádře se špatně chodí do skal a ještě hůř leze. Zkontrolovala jsem zásoby brufenu a nimesilu a rozhodla jsem se, že si koupím ortézu, narvu se do kotníkových pohor a zkusím to zítra rozchodit.

19:30, Pavel: Po roční léčbě a operaci ramene se konečně vydáme do skal a ona si zrakví kotník dřív, než tam dojde! Ale skály parádní. Ritter sport 6A+ OS na rozlez, Alfa Romeo 7A+ OS

19.12.2018

14:30, Jana: Lékárnu jsme našli brzy. Nečekaně dobře vybavenou, gumová ponožka na vyvrkнутé kotníky vypadá kvalitně. Drobný manželský pár za pultem byli evidentně majitelé. Signora měla působivé rudé brýle a silný nános rtěnky ve stejném odstínu. V náručí držela nejroztomilejší štěně buldočka, co jsem kdy viděla. Další dva psíci jí způsobně leželi u nohou a pán všechny obkaskoval.

Dnes lezeme nad místním vyhlášeným kempem El Bahira, sektor se jmenuje Sinistra Pietraria. Autem jsme pohodlně dojeli až pod skály, což je moje štěstí. Parkujeme v sosnovém háji, Jula se těší, jak ho „budeme zkoumat“. To znamená odklápět velké kameny a dívat se, co pod nimi žije, sbírat šišky, ulity a zajímavé kamínky, prohlížet kytky a rozšiřovat sbírku kostí a koster drobných živočichů.

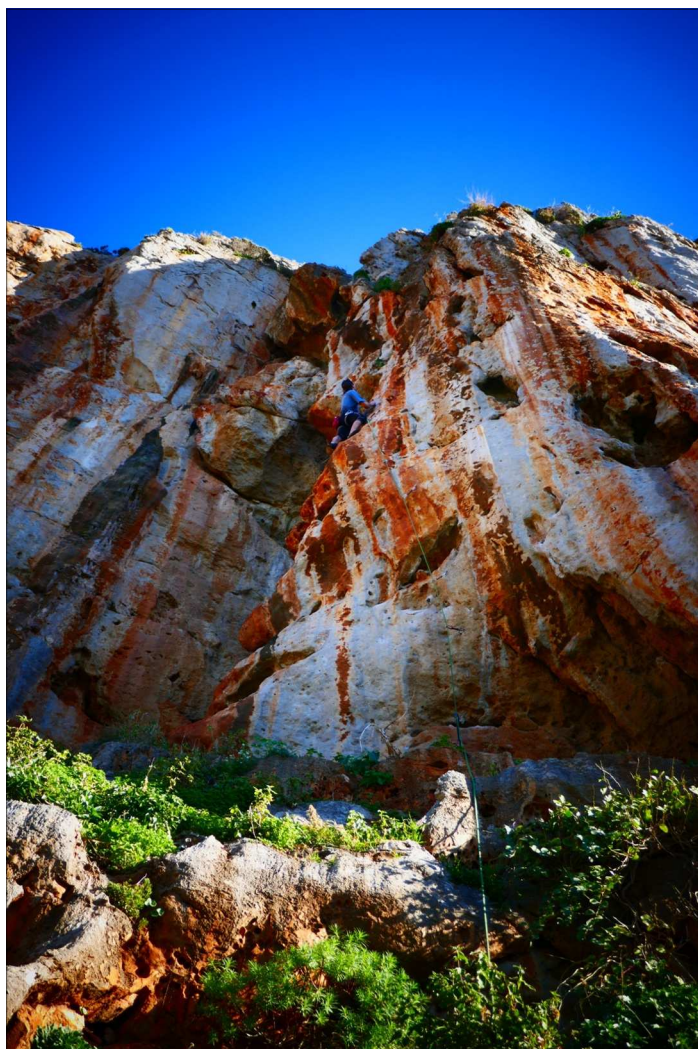
Skály jsou liduprázdné, až na pár nám podobných individuí. Zkouším, co vydrží kotník, na krátkých lehkých cestách. Nohu jsem narvala jen do fajftenů, otok přetéká přes okraj lezečky. Na nové scarpny můžu tenhle zájezd zapomenout. Kupodivu se s brufenem a gumovou fuseklí lézt docela dá, když nevyvádím žádné psí kusy. To mě rozveselí a vydrží mi to až do večera.

21:00, Pavel: Monsun Wedding 7A OS na rozlez, Pipe line 7b+/7c, místní vyhlášená cesta s hadicí za zády (přívod vody z útesu do kempu) na OS mě potěšila. Zkroknul jsem si Red Alert 7c+, ale není podmínka. Snad zítra.

21:10, Jana: Fuj, ta noha snad ani není moje.

20.12.2018

15:00, Jana: Sektor nad kempem je úžasnej. Snad nikde jinde nejsou vedle sebe cesty tak rozmanitých obtížností, aby si bez dlouhého přemístování zalezli všichni. Navíc jsme tu potkali českou rodinku z Frýdku Místku, výkonostně kopírující naše rozložení sil a jako bonus mají tříletého klučinu Štěpánka, který

Sektor Sinistra Pietraria (Levá skaliska)

je ochotný hrát si s Julinkou na kočičky, psy i na rodinu! Večer jdeme na pizzu.

21:00, Jana: San Vito lo Capo je před Vánoci zcela opuštěná díra. Než jsme po hodině našli první otevřenou pizzerii, viděli jsme otevřenou pouze policejní stanici, barvy-laky s krásným keramickým vývěsním štítem, jeden cafe bar, kostel svatého Vita s betlémem, do nějž se pokusila Julinka se Štěpánkem nainstalovat, a jakousi charitní instituci s těstovinovým betlémem ve výloze. Jinak vše zavřené, zhasnuté. Jedna z výloh byla ozdobena obzvlášť optimistickým nápisem: UVIDÍME SE V BŘEZNU 2019!

Pizzerie Sapori di Sicilia, kam nás dovedlo snad samo světlo místního majáku, je kousek od jedné z nejkrásnějších sicilských pláží. Byli jsme tam ten večer první hosté, většina restaurací, jak jsme později zjistili, neotevřela dřív než v šest večer. Čerstvě odpočatý

(nebo snad něčím posilněný) číšník se na nás vrhnul a cestou ke stolu, který pro nás vybral, nám předvedl místní atrakci - půlmetrovou langustu. Vytáhl ji z obrovského akvária a za klepeta zavěsil na jednu z jeho stěn. Další číslo bylo krmení deseti koček zbytky z našich talířů. Valerie, tlustá šedomodrá kočka s bílými pacičkami a zabijáckým pohledem, je, jak jsme se dozvěděli, matkou všech devíti ostatních.

Na nebohou langustu došlo v průběhu návštěvy ještě několikrát. Vlastně kdykoliv šel kdokoliv na toaletu okolo akvária a jen očkem o něj zavadil. Číšník číhající opodál se v tu ránu vyřítil a za tykadla tahal desetinožce ven. Jeden z jeho obětavých výstupů, během kterého nám strkal korýše k pohlazení do rukou, ocenila Julie hysterickým řevem. Možná to měla udělat hned na začátku. Pak už měla langusta klid.

22:00, Pavel: Dal jsem Red Alert ze včerejška. Krásná cesta s jedním bouldrem. Pak Cat Walk 6c+ OS, ostatní nestojí za zmínku. Navěčer jsem ještě vyběhl na Mont Monaco, abych si zítra mohl dát úplný rest day.

21.12.2018

Skanzen

20.30, Jana: Dnešní restdej asi nebyl pro Julinku (a můj kotník) úplně odpočinkový, nacho-

dili jsme pěkných pár kilometrů. Cestou k majáku jsme se vyblbnuli na pláži, bylo krásně a teplo. Já smočila nohy jen do půli lýtek, Pavel s Julou blbnuli v moři dýl. Jůle jsme museli převléknout i kalhotky a triko. Maják na nejzápadnější cípu Sicílie je obehnaný plotem s ostnatým drátem, sídlí tam vojenské velitelství. Žádná romantika. A všude jsou kočky. Tlusté kočky.

Cestou zpět stavíme v Cafe Savoia na náměstí. Proč až dnes?! Mají tu spoustu slaných i sladkých dobrot, několik značek místních i zahraničních piv a boží kafe. Dáváme si pečenné brambory se zeleninou a ochutnáváme tři druhy zákusků. Dalších 76 necháváme na jiný. Starší číšník asi jako jediný ze San Vita mluví vynikající angličtinou, takže můžeme zjistit, jak to tu mají s vánočním svátkem a otevírací dobou v obchodech. Dobrá zpráva je, že tenhle bar nikdy nezavírá.

22.12.2018

10:15, Jana: Vánoce se blíží. Začínají mi chodit vánoční přání.

18:00, Jana: Pineta Grotta neboli Borovicová jeskyně je další z oblíbených sektorů nedaleko kempu El Bahira, s krásnými dlouhými liniemi (i kolem 30 metrů). V jeskyni si člověk mohl vybrat mezi 4c až 8a+.

Zatímco si děti hrály na relativně bezpečném plácku na poníky, rodiče se relativně bez obav věnovali vertikálnímu pohybu. Já trápila kotník v 6 áčkách, Pavlovi se splnilo přání vylézt The Wish za 7c. Ted' už jen ležím a tiše trpím.

Odpoledne jsem se pokoušela zjistit, co se stane, když člověk neléčí natržené či přetržené vazy. Prý hrozí nestabilita kotníku. Hm. Snad to nebude můj případ. Noha je celá modro černá a obrovská a každý večer strašně bolí. Snad mi neupadne.

Jula začíná dost chrchlat, doufám, že nebude nemocná!

20:15, Pavel: The Wish je zatím snad nejhezčí cesta, co jsem tady lezl. Dlouhá, vytrvalostní, s bouldrem na začátku. Na druhý pokus.

23.12.2018

21:00, Jana: Z dnešního dne nám vyšel poloviční restdej a pochopili jsme, co znamená, když skála zmejdlovatí. Setkali jsme se s Gabkou, Pavlem a Štěpánkem u monumentálního masivu v Custonaci, asi dvacet kiláků od San Vita. Kousek odsud také Adam Ondra udělal a jako první přešel nejtěžší sicilskou cestu Climb for life za 9a. Inu veni, vidi, vici. To se nám rozhodně nepodařilo. Dneska se totiž bojovalo o život i v 6a. Skála byla pokrytá něčím hnusným, vlhkým a slizkým, co nepříjemně klouže. Úplná soap opera.

Alternativní program jsme nehledali dlouho. Vydali jsme se prohlédnout jednu z mála místních atrakcí vedle Neversleeping wall, Grottu Magnipane. Do oploceného areálu nás vpouští místní stařík, zřejmě správce. Jsme tu sami a poslední. Naznačuje, že až se pokocháme, máme vrátka zajistit drátem. Šedesát metrů vysoká a sedmdesát hluboká jeskyně skrývá kapli a řadu miniaturních, na sebe nalepených domečků, v kterých až do poloviny 20. století žila rodina Magnipane. Okolo jeskyně jsou další zemědělské stavbičky a dílny, které každý rok po Vánocích ožívají historickým řemeslem.

Nevím jak Pavel, ale já si tu připadám jako v pohádce. Všechno je zmenšené, ale úplně opravdové! V hliněných komůrkách jednoduchý nábytek, na tradičních sicilských vozících náklad proutěných košíků, plechových hrnců a umyvadel všech velikostí, v sušárně od stropu visí hrozny cibule, česneků, závěsy se žlutými melouny, na střechách jsou naskládány zralé plody všudypřítomných opuncí. Skanzenem nás provází hravé štěně, co bude jednou hodně veliké. Ve výběhu se pase pár koní a hýká oslík, ve voliére hrabou slepice a perličky, kočka se líně vyvaluje na lavici v kamenické

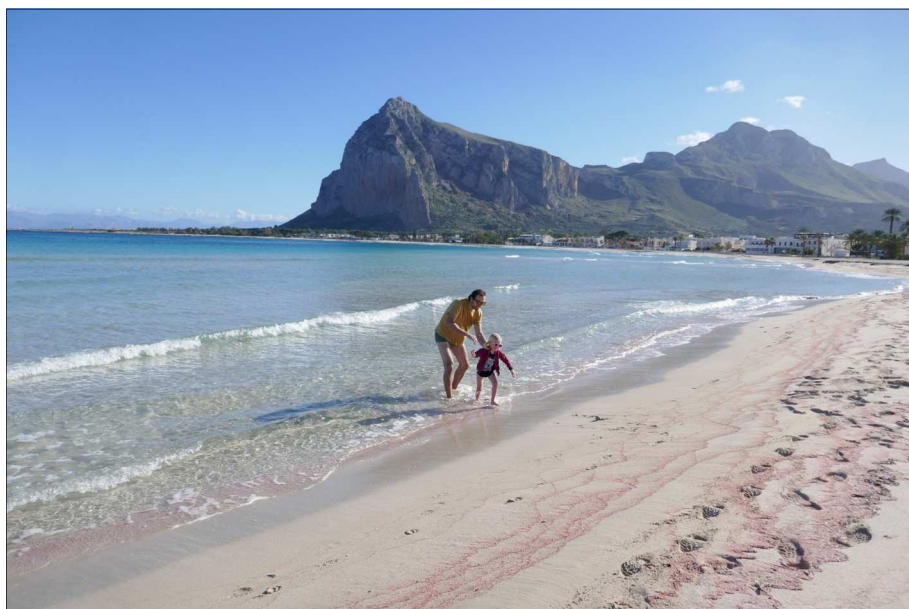
dílně. V chlévě s ovečkami a kozami už jen čekám kolíbku s novorozenětem a Josefa s Marií. Potkávám však jen místního Cimrmana. Starší usměvavý muž s veselými ohníčky v očích, v tři sta let starém oděvu a pantoflích minul Páju s Julinkou a míří k domečkům. Rozmáchlým gestem se mě ptá, jestli my tři patříme k sobě. Italsky trochu rozumím, ale mlu-

Jana vpravo od dětského sektoru

ví za mě Google překladač. Když si pán přečte, že ano a že jsem „skanzenem“ okouzlena, zasměje se. Vyměníme si tak ještě pár vět, pak mě vřele bere za ruku a přeje mi buon natale. Taky tak, milý pane Magnipane, taky tak!

Odpoledne se vydáváme za našimi moravskými kumpány do sektoru Grotta di Calamancina. Všude vane ostrý vítr od moře, který s sebou nese vlhkost, co se pak zřejmě sráží na skalách a vytváří zmiňovaný kluzký povrch. Jen v

Mazej už z toho moře, nebo budeš nemocná :)

Kalamančíně je klid a vedro a suché chytý! Trochu tu popolézáme, ale brzy vyrážíme do San Vita, neb jsme Julince neprozřetelně přislíbili návštěvu jediného místního hřiště. Víc jich tu není - nejsou tu totiž téměř žádné děti. Scuola elementare i materna jsou zpuštěné a opuštěné a děti mladší deseti let s trvalým pobytem v San Vitu by se daly spočítat na prstech.

Čas strávený na hřišti pod dohledem lokálních karabiniérů a tří obézních koček kompenzujeme v oblébeném kafé baru vedle kostela. Dnes je tam mimořádně živo. Poroučím si Aperol Spritz, Pája oblíbený Heineken a společně s Julinkou testují další z desítek vyhlášených sicilských dortíků. No a pak už se jen dovalíme domů, z posledních sil povečeříme a jdeme spát.

24.12.2018

19:20, Jana: Štědrý den ve skalách je super. Bavila jsem se představou, jak v Čechách finišují poslední přípravy, balení dárků, kaprů a stres, zatímco my se vyvalujeme ve slunci na pobřeží moře pod skalami a nemusíme nic. Pája si Vánocům nadělil Krémovou vodu za 7c+ na onsajt. Radost mu vydrží asi pět minut, pak už zase přemýšlí, co dál. Julinka mi dělá trochu starosti, nebyla dnes úplně v pohodě. Chrchlá a vypadá unaveně. Naštěstí jsme si

vánoční nadílku odbyli už s předstihem v Čechách, a tak hned po rybích prstech s bramborovým salátem můžeme jít spát.

22:30, Pavel: Aqua Panna mi udělala radost, sedla mi. Parádní silové lezení po spodácích. Jula má asi teplotu.

25.12.2018

10:20, Jana: Dnešní program je tak jasnej - postel. Julu jsme celou noc balili do zábalů, horečka lezla ke čtyřicítce. Ani teď moc neklesá, má kolem 39,5, brufen

zabírá jen na chvíli. Shánět pediatra je tu zbytečný - mimo svátky sem zajíždí 3x týdně na dvě hodiny, o svátcích vůbec. Telefonicky konzultuju Juliin stav s kamarádkou - ORL doktorkou a v poledne vysílám do boje první dávku Ampicilinu v sirupu, ktere jsem prozřetelně vzala s sebou.

17:00, Pavel: Byl jsem aspoň běhat podél pobřeží.

21:30, Jana: V sedm dostala Julda druhou dávku, vliv na horečku to ale nemá. Když se rtuť dosoukala na 40,3 a příliš nepomohly ani dva zábal, začala pro jistotu shánět číslo na rychlou a vysílala Pavla ke dvanácti měsíčkům pro paracetamolový čípky, Jula totiž po sirupu blije. Teoreticky měla být kousek od nás otevřená pohotovostní lékárna, případně místní záchranáři - Guardia medica. Další lékárna by měla být v Custonaci.

23:00, Pavel: Dvě ulice vzdálená lékárna v San Vitu byla zavřená. O ulici dál svítilo okno Guardia medica, ale tam se mi nechtělo, kdo ví, jak to tam chodí. Půl hodiny jsem se kodrcal do Custonaci. Lékárna zavřená, na dveřích telefonní číslo, kam volat v případě emergency. Emergency případy se v Custonaci asi nevy-skytují, telefon nikdo nebral. Vrátil jsem se do San Vita a s názvem léku naškrábaným na kusu papíru jsem šel na záchranou stanici. Doktor mi beze slova odstříhl a podal dva

čípky. Za tři minuty jsem byl doma.

26.12.2018

16.00, Jana: Ráno bylo Jule líp, doplnili jsme zásoby paracetamolu i ibuprofenu a usoudila jsem, že ležet u moře je lepší než v klimatizovaný ložnici plný roztočů. Ampicilin zabral, Jula má průjem. Balím Julinku do dek a v Kalamanchině jí děláme hnízdo tak útulný, že bych si tam hned sama vlezla. Pouštíme jí pohádky, my s Pavlem lezeme a všichni jsme spokojení. Přestože to dnes nehrotíme tak dlouho, Pavlovi se daří 7a+, 7b+ na OS a převislé 7c+ PP.

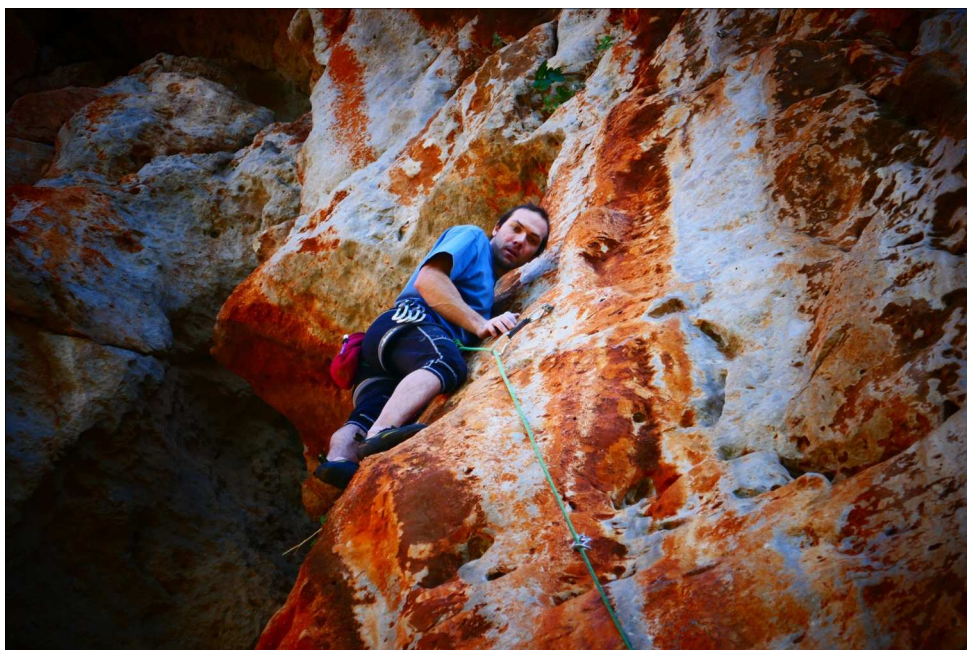
20.10, Pavel: Christo se mi povedlo na druhéj pokus. Super vytrvalostní cesta s bouldrem v první polovině.

27.12.2018

18.45, Jana: Začíná se nám to nějak krátit, došlo mi! Za pár dní letíme zase domů, ach jo. Julince je výrazně lépe, teplota už jen lehce nad 37, od rána se chystala, že si dneska taky něco vyleze. Museli jsme ji zklamat a mírným násilím držet v hnízdě z dek u pohádek. Pavel si rozlezl a na druhéj pokus vylezl 8a v novém sektoru Portella delle Vacche (něco jako kraví dveře).

20:05, Pavel: Jsem takovej nevylezenej. Dal

Monsun Wedding 7a

jsem si něco na rozlez a pak Seven Lives, krásný 8a po krápnících, s traverzem po jepkách a závěrečným skokem do díry. Povedlo se na druhéj pokus, takže milý překvapení.

28.12.2018

19.00, Jana: Kdybych napsala, že jsem se probudila nasaná jak brigádýr, byl by to eufemismus. Poznamenal mě nelepšící se kotník a Julinčino noční vstávání po hodině. Čurat, pití, kakat, kakat, pití, mám hlad, čurat, vstávejteéé, venku už je světlóó - ale odmítněte dítě, který tři dny nejedlo a má po ATB tekutou stolicí. Metajíc zrakem blesky, hledala jsem hromosvod. Pak se mě Pája zeptal, jestli už jsem konečně dopila to kafe, že je vypravenej do skal. Každá bouřka ale vyčistí vzduch, takže o nějakou hodinku později se už zase líp dechalo.

A kdo ví, jestli se ten vztek netransformoval v něco užitečného, protože Pája dal na rozlez Soundgarden 7c a na druhéj pokus Schattenlinie za 8a. Mně se, velkou měrou z lenosti, povedlo 6a+ na OS. Posouvali jsme se totiž kvůli mým cestám na jiný, blbě přístupný flek, kde byla dvě dlouhá 5c a 6a+. V prvním 5c jsem se rozlezla - třicet metrů dlouhá cesta člověka protáhla milióny let zhmotnělými ve skále. Dole žiletková Jura, uprostřed Osp se zkamenělými prvohorními graptolity, nahoře ohlazené oblé tvary Masone.

Druhá pětka se mi nechtěla lézt, protože více méně kopírovala tu první, přesouvat se mi taky nechtělo, a tak jsem se pustila do šestky. V závěrečné, ojeté a mírně převislé pasáži už jsem se kroutila, lano mi stahovalo sedák, ale představa, že spadnu o pět metrů dolů, provedu si něco dalšího s kotníkem a navíc to budu muset lézt stejně znovou, mě přiměla mastný chyt udržet a vybojovat slaňovací prasátko.

Pohled z jeskyně v sektoru Pineta Grotta

Jak den blbě začal, tak příjemně skončil. V Kafé Savoia jsme se odměnili pivem a kávičkou, Julia s Pájou degustovali 7. a 8. druh místních zákusků a s moravskými kamarády jsme si navzájem poreferovali o dosažených vrcholech.

20:30, Pavel: Ta Schattenlinie mě fakt potěšila.

29.12.2018

13.30, Jana: Restdej. Peru, piju kávu, píšu deník, piju kávu, suším prádlo (nejlíp se suší na lehátku na terase, obrací se jak palačinky a za půl hodinky je suchý), piju kávu, obědváme a jdeme hledat poklad.

17.00, Jana: Přišli jsme podle mapy, kterou Pája získal od hodných pirátů, k osamělé palmě na pláži. Pod ní byl namalovaný kříž. Tam Julinka začala kopat. Po třech vteřinách ji to přestalo bavit, tak zapojila tatínka. 30 cm hluboká díra byla vykopaná, poklad nikde, tatínek znejistěl. Do kopání se zapojila maminka. Máme vyhloubenou půl metrovou jámu 40 x 40 cm, poklad nikde. Julinka ztrácí zájem. Sedí na okraji jámy, v které by už pohodlně zmizel vlčák. Vyzýváme ji k zapojení do kopání. Julinka praví, že je šéf a že nám bude říkat, co máme dělat. Vraťím jí do ruky lopatku a jdu se vydýchat. Za chvíli Julinka konečně

narazí na červený papír a pod ním nachází vytoužené figurky z Tlapkové patroly. Uff.

30.12.2018

19.30, Pavel: „Všechny chyty tam, kde je potřeba.“ Až na tuhle větu narazíte v nějakém průvodci, mějte na paměti, že ne vždycky to může autor myslet vážně. Minimálně to platí v u cesty Crusader 7b+ v sektoru Fakirella Beach. Pak se mi ještě povedl druhý, můj dosud nejtěžší OS, Team work za

7c+. Těžká silová cesta po oklouzaném hadovi, nahoře dlouhé kroky zakončené nejistým skokem. Jsem na kaši, zejtra už nic nevylezu.

19.45, Jana: To říká vždycky, ha ha! Pohled na Pavla v téhle cestě byl ale „vtipný“, každý krok na pád. Nezasvěcenému by mohl připomínat veselé klaunské vystoupení - takový Charlie Chaplin na skále. Jinak jsme se potkali s další českou rodinkou z Jílového u Prahy, jejich devítiletá Kačka si parádně vyhrála s Julou.

Večer slavíme Pájův výkon v pizzerii u langusty. Julia si už cestou do restaurace schovala hlavu u mě v podpaží - ne že by to bylo pohodlný, ale chápu ji. Jsem odhodlána říct číšníkovi na stimulanciích, ať langustu nechá být a ukáže jen kočky, ale nestihnu to. Aspoň jednou ji, chuděru, vyloví a zavěsí. Pizza dobrá, večer jsme fakt skoro mrtví. Zítra je silvestr a zároveň zřejmě náš závěrečný den ve skalách. Chystáme se zas do nějaké jeskyně.

31.12.2018

18.30, Jana: Ležím, občerstvuji se vínem místní produkce, které nám věnoval dobrotivý Giuseppe, majitel apartmánu a věnuji deníčku jeden z posledních zápisů tohoto zájezdu.

Sektor Torre Isulidda se jmenuje podle

strážné věže na hraně útesu. Pod ním je úzká, ale vysoká jeskyně, kde je pár těžších cest, přičemž hned vedle je sektor s lehčími dlouhatánskými lajnami. V jeskyni je neuvěřitelné vedro, slunce pálí, meteorology avizovaný vítr fučí jinde, my jsme za větrem. Pavel se rozlézá v převislém 6c, materiál je hladký a oklouzaný - zřejmě oblíbené místo. Já pak lezu atletické 6a, po kterém pak Pavel bude pokračovat do převisu 7c.

18.50, Pavel: Nechápu, jak se mi to povedlo na OS, nejspíš jsem se bál spadnout. Po 20 metrech 6a lezení se pokračuje převislým oklouzaným hadem až pod věž.

18.53, Jana: Pája pak dal ještě 7b na flash, nacvakane to bylo od Němce, kterého jsme potkali už v minulých dnech. A vůbec - po Vánocích se tu s lezci roztrhl pytel - ve skalách je teď pořád živo. Když jsem pak chtěla lézt „moje“ cesty po pilíři pod Isuliddou, musela jsem čekat. Děčila jsem se o ně s dalšími dvěma dvojkami. Vylezla jsem další tři cesty, chtěla jsem si to pořádně užít, protože je úplně jasný, že až se vrátíme do Čech, čeká mě doktor, neb kotník se nelepší. Ted' mi tak došlo, že 7. února je horobál v Tisé! (Pavel: No, to si zase zatancujem!)

21.30, Jana: Máme tu pořádnou silvestrovskou bouřku, lítají tu hromy a blesky a s programem na zejtra si nemusíme lámat hlavu - skály budou mokré.

23.40, Jana: Doprčic, došel nám šampus. Tak si holt cinkenem na sucho. Julinka se chtěla mrknout na ohňostroj, ale nejde vzbudit.

1.1.2019

0.15, Jana: Tak, a je nový rok. Dokoukáme Po strništi bos a jdeme spát.

21.30, Jana: Nikdy ne-

jezděte 1. ledna do Trapani, nedáte si tam ani kafe, všechno je zavřený. A co není zavřený, je strašně drahý a kompletně obsazený rodinnejma sešlostma. Hladoví a vyfoukaní se vracíme do San Vita, cestou jsme se ztratou 24 eur natankovali a umyli auto, který zítra ráno před odletem vracíme. U YMCA lezeckého baru jsme viděli auto Máry Holečka, tak jsme se ještě stavili na rychlé pivo a pozdravení.
22.45, Jana: Ach jo, jak já nesnáším balení.

EPILOG

Bohuňkovic se navzdory třem zaručeným teroristům v letadle a silnému větru při přistání v Berlíně dostali zdárně domů do Děčína. Julie tentokrát nepozvracela ani sebe, ani matku. Dům, v němž teplota díky vybitým bateriím v termostatu klesla na 7 stupňů, vytopili ještě týž den na 14 a přežili noc. Šťastně se shledali se starším synem, který nerad leze. Mudr. Pelikán projevil pochopení pro zhoršenou dostupnost lékařské péče v rurálních oblastech Sicílie a natržené vazy Janina kotníku znehybnil luxusní kozačkou značky Protect Walker boot z dílny Bayreuth Medi GmbH. Pavel znovu začal chodit na rehabilitaci.

Maják na nejzápadnějším místě Sicílie

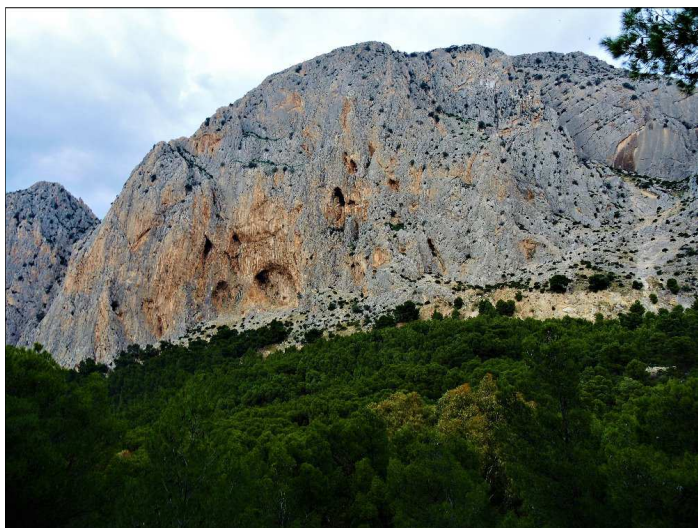

Lezecký vandr po Andalusii

30. 11. 2018 – 14. 12. 2018

Hanka Hefnerová

Jezdit před Vánocemi do teplých krajů za lezením je skvělá věc. Jen to musí splňovat zásadní podmínku – musí být teplo a sucho. Předpověď pro všechny profláklé zimní oblasti je drsná, přivalové deště, záplavy, zima. Jsem smutná, pojedem leda do ... Nechci se vzdát vytoužené dovolené, a tak prolezám internet, kde všude se leze v prosinci a názvy ťukám do meteo.eu. Z El Chorra na mě svítí slunce přes celou obrazovku a to po celých 14 dní. Je rozhodnuto, 3 dny před odletem kupujeme letenky a auto. Ještě v Praze na letišti jsme se seznámili s Danem z Tábora, měl stejnou cestu a nakonec jsme s ním a jeho kamarádem Ivošem strávili pár hezkejších dní.

Masiv El Chorro

Málaga nás přivítala vsutku letním počasím, nakoupili jsme levně proviant na několik prvních dnů a ubytovali jsme se v srdci zlatě zářících stěn El Chorra. Olive branch je ubytování pro lezeckou komunitu z celého světa, potkáváme tu skutečné lezce poutníky, kteří putují sami a tomu místu dodávají charakter jedné, velké, mezinárodní rodiny. Lituji, že naše angličtina bohužel není na žádné úrovni,

a že jsme nemohli večery obohatit vyprávěním o českých pískovcových skalách a uzlíčích, které opravdu vzbuzují pozornost.

Encantadas

První dny trávíme v oblasti Frontales, jsou tam stovky cest v různých sektorech, vybíráme ty nejhezčí Momia, Suizo, Poema di roca, Castrojo a užíváme si lezení v tílku až do západu slunka. Cesty mají okolo 40m, většinou lezeme max. 4-5 cest, abychom se úplně nezničili. Přes poledne je na sluníčku 30st., proto se přemístujeme do vzdálenější severní

Desplomilandie

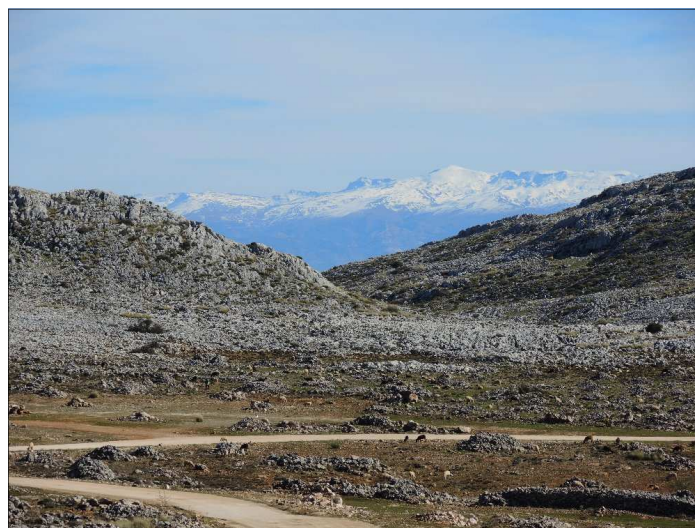

oblasti Desplomilandie. Tam se mi moc líbí, lezení po dírkách jako v Juře a dlouhé, docela dobře zajištěné cesty. Jinak je El Chorro docela odvážné, často se cítím jak na písku, místy jsou rozestupy 5-6m.

Kvapem se blíží polovina výletu a protože jsme chtěli taky trochu cestovat, jedeme si odpočinout na den úplně na západ do Cádizu, nejstaršího evropského přístavu. Poprvé jsem nasála vůni Atlantiku. Město má maurskou architekturu a moře od hradeb dělí překrásné oázy zeleně a parčíky. Ochutnáváme různé pouliční dobroty a nikam nespěcháme.

Ráno opouštíme náš base camp Olive branch, je čas objevovat nové skalní oblasti. Přesouváme se na východ Andalusie do oblasti Archidona. Je to stropovitá jeskyň se samými těžkými cestami, které ale vypadají velice pěkně a ležitelně jako na stěně. Hodně do kopce za větší chyty. Místňáci se tu procházejí v sedmách (fr.stupnice) jako po žebříku.

Nedaleko Archidony je další velká oblast Loja. Po strašlivém stoupání autem konečně vidíme lezce, jak těžko dobývají nějaký brdek. To snad není ono, ale kde to tedy je? Zkoušíme vyjet až na vrchol hřebenu, odkud se nám otevřel úžasný pohled na zasněženou Sierra Nevadu a pláň plné ovcí. Skály tu nejsou, ale

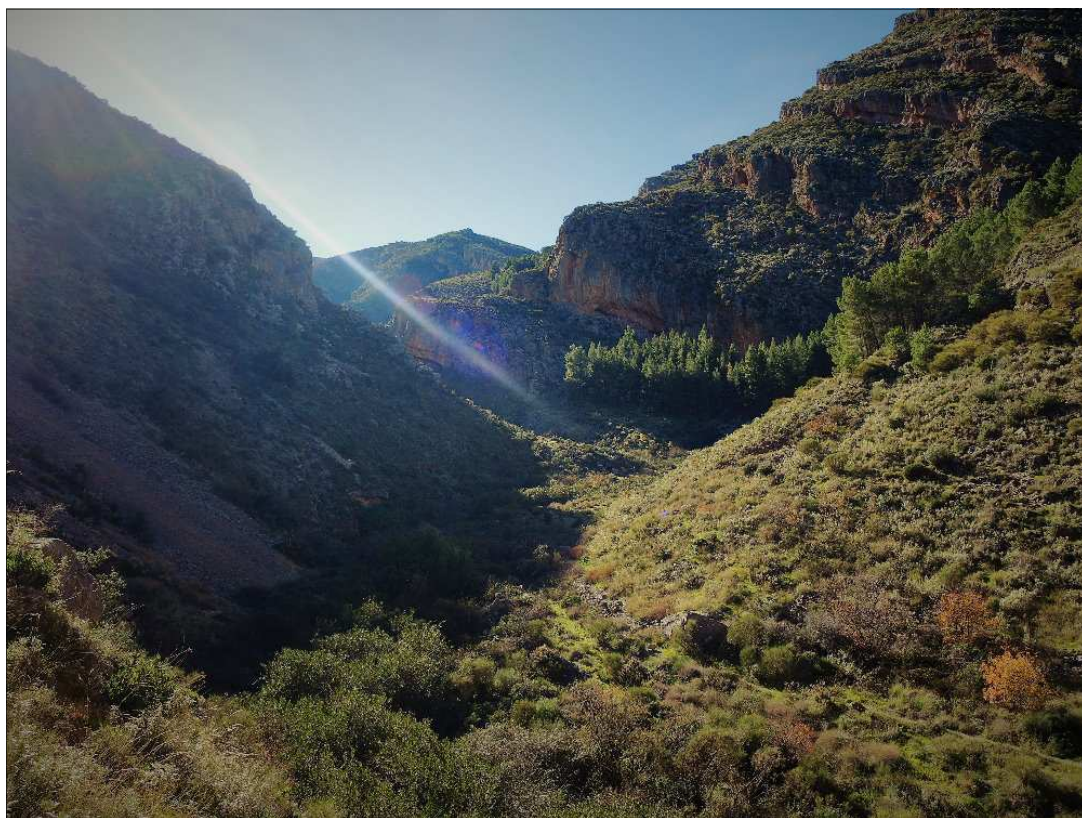
Sierra Nevada

krásné místo na oběd. Po drobném bloudění konečně stojíme pod masivem Loja a s hrůzou zjišťujeme, že komplet všechny nýty jsou uřezané. Přes 200 parádních linií fuč, to nás maňánové fakt našťvali.

Ještě ten den se otáčíme na jih k moři do oblasti Los Vados, nemáme na něj průvodce, ale víme, že tam někde u města Motril je. Dorazili jsme akorát v podvečír a Vados hrál všema barvama, romantika. Okamžitě jdeme lézt po celodenním sezení v autě jsme úplně natěšení. První cesta je posypaná nějakým borderlem, totálně jsem se ušpinila a klouzalo to, jako když to obsahuje mastek. Od poloviny ma-

Los Vados

Cacín

sívu se mění struktura skály na něco, co připomíná barvou, pohmatem i křehkostí křídový papír. Další cesty mi připomínaly Pétovo milované Srbsko, to přeci není to, pro co sem člověk přiletěl z takové dálky. Více návštěv jsme Vadosu nevěnovali.

Ráno jsme se pozitivně naladili při snídani na pláži u moře a můžeme se dále věnovat našim objevitelským touhám. Otáčíme se úplně na východ a podél moře putujeme do Cacínu. Ráz krajiny se hodně změnil, hornaté neosídlené olivové plantáže vystřídaly polopouštní pláně s malebnými vesničkami. Od Edit Vopatové máme popis, kudy se do Cacínu dostat, takže opět bloudíme. Vesnice Fondón je výchozí bod, a tak se snažíme doptat v hospodě. Mladík nadšeně spustí španělsky a rozhazuje rukama do všech směrů, ještě pár indicií od přítele googleho a cesta je na světě. Po pár kilometrech se ocitáme v úplné pustině. „Přesně takhle vypadá Nevadská poušť“, říká Pét'a, nějakou dobu v Americe žil. Balíme lezecký cajky a nastupujeme dlouhou pout' do útrob hlubokého údolí, na jehož konci jsou ony místňáky utajované skály. První cesta za 6a a

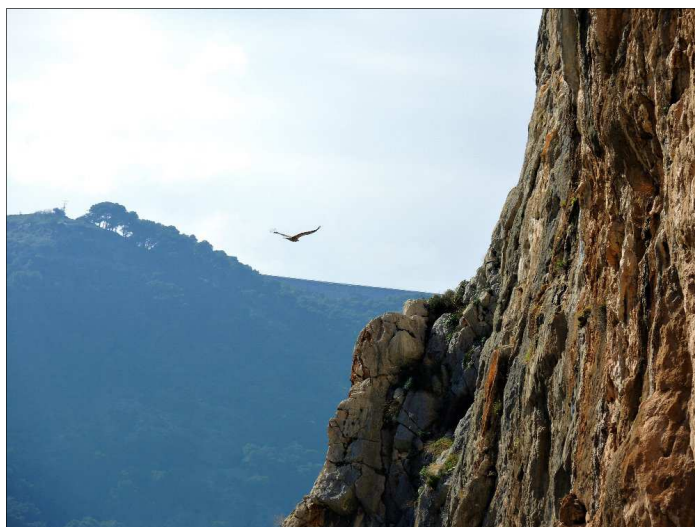
hned pytel. Další cesta za 6a+, „To si dej radši na druhým, je to nějaký těžký.“, říká Pét'a. Většina cest zde vznikala v letech 1986-2000, takže jsou více než poctivý. Materiál je dokonale ostrý vápno bez známek oklouzání. Kdybychom tu zůstali týden, tak nám z kůže nezbyde vůbec nic. Další dny navštívíme jiný sektor s novějšími cestami a tam to bylo už lehčí. Nakonec jsem si vybojovala i

6b+. Pét'a si na konci dne vylezl krásnou cestu El enigma del equilibrio za 8a na druhý pokus.

Na poslední tři dny se přesouváme zpátky za Danem a Ivošem do El Chorra, abychom si nekomplikovali odlet z Malagy a taky protože je prostě nejhezčí. Ty krásné výhledy do údolí na přehradu, do strání plných ovcí a svištění všudypřítomných orlosupů se vám hluboce vtisknou do paměti. Tak brzy nashledanou, krásné El Chorro!

Hanka

Orlosupi v El Chorro

Ohře

29. 12. 2018

Ota Pavlas

Nejenom z hor živ jest člověk. Bohužel v poslední době jsou přes léto naše řeky sjízdné jakýmkoli SUV, Ohři u Perštejna by sjela i Miluška se svojí C1. Vánoční obleva konečně přinesla vylepšení průtoku. Telefon a píšu sem a píšu tam, lodě vylézají ze sklepů a garáží a v sobotu ráno se scházíme u řeky v počtu plavidel tři kusy. Ohře má 70 čísel a něco přes 23 kubíků. Chce to rum a teplé oblečení. Ale co, hlavně, že voda teče a nikde to nedrhne. Nasedáme a jedéem. Voda je ledová, ve vzduchu poletuje sníh. Nohy mrznou, ale v přeskáčích na skialpech to není o moc lepší. Jen mě trochu překvapuje, že jsme nepotkali žádného jiného vodáka. Fakt nevím, co všichni mají na tom, drhnout v létě dnem o kamení. Dojeli jsme bez ztráty kytičky. A závěr tradičně na terase u krbu.

Ota

